

ผลการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
นาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*

EFFECTS OF DAVIES' PRACTICE INSTRUCTION ON PERFORMANCE SKILL AND
ACHIEVEMENT IN THAI DANCE CLASSIC OF GRADE 6 STUDENTS

ชัยดำรงค์ อินทวงษ์¹, วิไล พลพวก²

Chaidamrong Aintawong¹, Witai Phonpuak²

วิทยาลัยพิชญบัณฑิต^{1,2}

Pitchayabundit College, Thailand.^{1,2}

Email : katachai0852@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนและ
หลังเรียน 2) ศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติกับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการ
จัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองน้อย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 20 คน ได้จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความยากง่าย
ระหว่าง 0.30 - 0.59 มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.27 - 0.67 และค่าความเชื่อมั่น 0.87 3) แบบประเมิน
ทักษะการฝึกปฏิบัติ ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน RAI = 0.85 4)
แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และการทดสอบค่าที แบบไม่อิสระ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดย
ใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส วิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อน
เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลการศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติ วิชานาฏศิลป์ไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่า
เกณฑ์ร้อยละ 75 3) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส วิชานาฏศิลป์
ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2. ทักษะปฏิบัติ 3. นาฏศิลป์ไทย

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) compare the achievement between before and after learning 2) study practice skills with the 75 percent and 3) to study of satisfaction with learning management results thai dance class using Davies' practical skills of Grade 6 students at Ban Nong Noi School semester 1, academic Year 2023 groups of 20, were random cluster random sampling. The research instruments were 1) lesson plans 2) the achievement test There was a difficulty value between 0.30 - 0.59, a power of discrimination between 0.27 - 0.67, and a confidence value of 0.87. 3) the practice skill assessment forms the result of the analysis of the consistency index between assessors RAI = 0.85 4) the satisfaction questionnaire. The statistics for data analysis comprised; mean, standard deviation, percentage, and t-test for dependent samples.

The results of this research found that; 1) The achievement of grade 6 students learning management was results thai dance class using Davies' practical skills after learning is higher than before statistically significant at the .01 level 2) The results of the study of practice skills of grade 6 students with a learning management results thai dance class using Davies' practical skills above the threshold of 75 percent 3) The satisfaction with the learning management was results thai dance class using Davies' practical skills of grade 6 students overall was at a high level.

Keywords : 1. Learning achievement 2. Performance Skill 3. Thai Dance Classic

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไป เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในหมวดที่ 4 มาตรา 22 ระบุว่าจัดการศึกษาต้องยึดหลักการว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิตโดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

นาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะแห่งการละคร ฟ้อนรำ และดนตรี ที่แสดงถึงความเป็นชาติที่เจริญรุ่งเรืองด้านวัฒนธรรม แสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นชาติไทยที่สืบทอดกันมา ตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน นับเป็นมรดกประจำชาติที่มีประโยชน์ ต่อการพัฒนาผู้คนในสังคม ทั้งประโยชน์ต่อตนเองและประโยชน์ต่อประเทศชาติ ช่วยพัฒนาทางด้าน ร่างกาย สร้างบุคลิกภาพ ท่าทางทรวดทรง ทำให้นามยดี อายุยืน บุคลิกดี และสามารถยึดเป็นอาชีพได้ ส่วนคุณค่าทางจิตใจและทัศนคติ ช่วยให้ มีจิตใจ ร่าเริง แจ่มใส กล้าแสดงออก มีความจำและปฏิภาณที่ดี ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม ความพร้อมเพรียง ความสวยงาม ตลอดจนฝึกความอดทน ความขยันหมั่นเพียร รู้จักถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก จินตนาการทำให้เป็นผู้มีสุนทรียะในความงาม นาฏศิลป์เป็นศิลปะ ที่เกี่ยวข้องกับภาษา ท่าทางและดนตรี ทั้งยังรวมศิลปะแขนงอื่น ๆ ไว้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม และนาฏกรรม ฉะนั้น การแสดงนาฏศิลป์จึงเป็นพฤติกรรมที่หล่อหลอมรวมสิ่งที่ดีงาม ที่เกี่ยวข้องกับ กาย วาจา ใจ ที่แสดง ออกถึงความ เป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจน (วิมลศรี อุปรมย์, 2555)

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงได้มีการนำนาฏศิลป์ไทย มาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียน โดยหลักสูตรแกนกลางศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ วิชานาฏศิลป์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ 1) สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวและการแสดงโดยเน้น การถ่ายทอดลีลาหรืออารมณ์ 2) ออกแบบเครื่องแต่งกาย หรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงอย่างง่าย ๆ 3) แสดงนาฏศิลป์ และละครง่าย ๆ 4) บรรยายความรู้สึกของตนเองที่มีต่อนาฏศิลป์ และการละครอย่างสร้างสรรค์ 5) แสดงความคิดเห็นในการชมการแสดง 6) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง นาฏศิลป์ และการละครกับสิ่งที่ประสบในชีวิตประจำวัน 7) อธิบายสิ่งที่มีความสำคัญต่อการแสดง นาฏศิลป์ และละคร 8) ระบุประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงหรือการชมการแสดงนาฏศิลป์ และละคร

จากรายงานแผนยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของโรงเรียนบ้านหนองน้อย ศูนย์เครือข่ายการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ 1 อำเภอเจริญศิลป์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สกลนคร เขต 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการ เรียนรู้ศิลปะ ในปีการศึกษา 2564 และปีการศึกษา 2565 ที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 70.46 และร้อยละ 71.35 ตามลำดับ ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 75 ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของโรงเรียนที่ตั้งไว้ เนื่องจาก ทักษะในการปฏิบัติในวิชานาฏศิลป์ไทยมีความยากและซับซ้อนโดยเฉพาะในเรื่อง การฝึกหรือการ ปฏิบัติเครื่องดนตรีต่าง ๆ นักเรียนไม่สามารถรู้หลักการปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติ เทคนิคการปฏิบัติของ เครื่องดนตรีชนิดนั้น ๆ ได้ด้วยตนเองและฝึกจนมีความคล่อง (โรงเรียนบ้านหนองน้อย, 2565)

ผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือกที่จะนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการ กระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ 2) ขั้นสาธิต และให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทักษะส่วนย่อยทีละส่วนอย่างช้าๆ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดง แบบอย่างให้ดู 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยง ทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ (ทิสนา แหมมณี, 2555) ซึ่งรูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวิส เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ได้ก่อน ค่อยเชื่อมโยงต่อกันไปเป็นทักษะใหญ่ จะ ช่วยแก้ไขปัญหาการปฏิบัติทักษะทางด้านนาฏศิลป์ของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ ได้ดีและรวดเร็ว ยิ่งขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจ ผลการจัดการเรียนรู้ วิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกระบวนการสอนในรายวิชานาฏศิลป์ เพื่อการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมความเป็นไทยและมีความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมของไทยมากยิ่งขึ้นต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

2.2 เพื่อศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 75

2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย

4.1 ได้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ

4.2 เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการฝึกปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของครู นักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษา และเพื่อนครู

4.3 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในนาฏศิลป์และการละคร ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design โดยมีรูปแบบการทดลอง ดังตารางที่ 1 (พิสุทธา อารีราษฎร์, 2550)

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
ทดลอง	T ₁	X	T ₂

T₁ หมายถึง ทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส

T₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลอง (Post-test)

5.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ศูนย์เครือข่ายการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ 1 อำเภอเจริญศิลป์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 จำนวน 15 โรงเรียน นักเรียนจำนวน 244 คน ส่วนกลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนบ้านหนองน้อยจำนวน 20 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม จัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผน เวลา 16 ชั่วโมง โดยอิงจากสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัด หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ศิลปะ (ฉบับปรับปรุง 2560) และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการ จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ วิชานาฏศิลป์ไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา

5.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของ เดวิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

5.2.3 แบบประเมินทักษะการฝึกปฏิบัติ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยอิงจากเกณฑ์ แบบ รูปริคสเกอร์ โดยเกณฑ์การให้คะแนนตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ ดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
1 - 9	1 (พอใช้)
10 - 18	2 (ดี)
19 ขึ้นไป	3 (ดีมาก)

5.2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเด วิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละครของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยกำหนดรายการสอบถามและ สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามโครงสร้าง ของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ มาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ ปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

6. ผลการวิจัย

6.1 จากกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 คน ที่มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก คะแนนเต็ม 30 คะแนน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 15.25 คิดเป็นร้อยละ 50.83 และมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 25.15 คิดเป็นร้อยละ 83.83 จึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	20	30	15.25	1.58	24.161**	0.000
หลังเรียน	20	30	25.15	0.93		

**p ≤ .01

6.2 ผลการศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน การวัดผลโดยการให้คะแนนตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังจากการฝึกปฏิบัติ เท่ากับ 2.45 คิดเป็นร้อยละ 81.77 แสดงว่า คะแนนทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 75

การทดสอบ	n	ระดับคุณภาพ	$\bar{X}$	ร้อยละ
หลังเรียน	20	3	2.45	81.77

6.3 นักเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 คน มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.78$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอนโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ($\bar{X}=3.88$) รองลงมา คือ ครูมีการเตรียมการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ($\bar{X}=3.84$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด การวัดและประเมินผลการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ($\bar{X}=3.52$)

7. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

7.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คะแนนเต็ม 30 คะแนน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 15.25 คิดเป็นร้อยละ 50.83 และมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 25.15 คิดเป็นร้อยละ 83.83 จึงสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เนื่องจาก ผู้วิจัยได้นำเอาทักษะปฏิบัติ 5 ขั้นตอนของเดวิสมาใช้เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นทักษะให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ เกิดทักษะที่เกิดจากการลงมือทำ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึก ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ได้ผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามหลักการของเดวิส เรียนรู้จากการปฏิบัติเชื่อมโยงสู่กระบวนการทักษะปฏิบัติ คิดสร้างสรรค์ กระบวนการทางนาฏศิลป์ และเน้นความรู้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียน นำมาประยุกต์สู่ประสบการณ์ใหม่ โดยวิธีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์และผู้เรียนฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ จนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีความมั่นใจ แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติตามศักยภาพของผู้เรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพัตรา สุโพธิ์พัฒน์ (2562) ที่ได้ทำการศึกษาทักษะนาฏศิลป์ไทย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ระบำ นพรัตน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD พบว่า 1.ทักษะนาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระบำ นพรัตน์ ของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้น ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ระบำ นพรัตน์ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่ เน้นทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤเบศน์ ระดาเขต (2565) ที่ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิด

ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.11 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

7.2 ผลการศึกษาทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.45 คิดเป็นร้อยละ 81.77 แสดงว่า คะแนนทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์และการละคร สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ทั้งนี้ เนื่องจาก แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น ถูกต้อง และสอดคล้องกับหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งมีกระบวนการเรียนการสอนทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต ทักษะที่ผู้สอนสาธิตทักษะการปฏิบัติในภาพรวม ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเมื่อเรียน ปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติ ทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ (ทิตนา แคมมณี, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวุธ มะปะ หัง (2563) ที่ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรม การ เรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ มีค่าเท่ากับ 0.7191 และนักเรียนมี ทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง พื้นฐาน นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในร้อยละ 84.04

7.3 จากกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 คน มีความพึงพอใจต่อ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจาก การจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทาย ในการเรียน นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะจากง่ายไปยาก สามารถเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่ สมบูรณ์และชำนาญได้ด้วยตนเอง มีทักษะทางนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้น ได้พัฒนานตนเองตามศักยภาพ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ลดาวัลย์ วิริยะสวัสดิ์ (2555) ที่ได้ศึกษาค้นคว้าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ในระดับที่มากที่สุด และงานวิจัยของ ศศิณา นิยมสุข (2565) ได้ทำการศึกษา พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน โดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok อยู่ในระดับมากที่สุด

8. องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยครั้งนี้ องค์ความรู้ใหม่ที่ได้ คือ การจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์ใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งทางด้านทฤษฎีที่วัดผลได้จากการทำแบบทดสอบ ซึ่งการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.1 ทางด้านทักษะปฏิบัติที่ดีขึ้น ซึ่งนำมาสู่ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน ส่งผลให้เกิดการพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ดังแผนภาพ

ผลการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ออกแบบแผนการสอน โดยอิงจากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. แผนการสอนมีความสมบูรณ์ มีรูปแบบที่ชัดเจน และสอดคล้องกับตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง
2. การจัดเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน และสามารถวัดประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จริง
3. ผู้สอนสามารถจัดการเวลา และดำเนินการจัดการเรียนการสอนได้ตามแบบแผนทุกขั้นตอน สมบูรณ์

**ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติของเดวิส

1. ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ภาพรวมทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ และควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ซึ่งแนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษ
2. ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วน อย่างช้า ๆ
3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู
4. ขั้นให้เทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนทำงานได้ดีขึ้น
5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ โดยฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

9. ข้อเสนอแนะ

9.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

9.1.1 สำหรับสถาบันการศึกษา หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะปฏิบัติทั้งทางด้านนาฏศิลป์ หรือแม้แต่ดนตรี และศิลปะ ควรมีนโยบายในการนำเอารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวิสมาปรับใช้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนต่อไป

9.1.2 นอกจากผู้เรียนแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ผู้สอน ควรมีการจัดอบรม และพัฒนาหลักสูตรการสอน เพื่อพัฒนาเทคนิค วิธีการในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนให้มากขึ้น และเป็นการพัฒนาทักษะทางด้านการสอนของผู้สอน หรือคุณครูอีกด้วย

9.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

9.2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะทางนาฏศิลป์ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนามากยิ่งขึ้น ควรส่งเสริมรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส และครูควรปูพื้นฐานด้านทักษะทางนาฏศิลป์ เช่น ฝึกปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่าทำให้คล่อง ก่อนที่จะเรียนเรื่องอื่นๆต่อไป

9.2.2 การนำแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสไปใช้ ควรคำนึงถึงความเหมาะสมและองค์ประกอบการสอนอื่น ๆ ด้วย เช่น ความพร้อมของอุปกรณ์ เครื่องมือ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมถึง ความเหมาะสมในการเลือกสรรเพลง การนำรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิสมาใช้ในแต่ละเพลงนั้น ควรมีการแบ่งขั้นตอนให้ดี เพื่อไม่ให้เกินระยะเวลา และสามารถสอนได้ตามเวลาที่กำหนด

9.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

9.3.1 ควรศึกษาและพัฒนากิจการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับเทคนิควิธีการสอนรูปแบบอื่นๆ เช่น เดวิส ชิมพ์ซัน STAD TAI เป็นต้น

9.3.2 ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลกระทบของการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

10. เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.**

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

ทิตินา แคมมณี. (2560). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.** กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤเบศน์ ระดาเขต. (2565). **การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พิสุทธา อาริราษฎร์. (2550). **การพัฒนาซอฟต์แวร์ทางการศึกษา.** มหาสารคาม : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- ลดาวัลย์ วิริยะสวัสดิ์. (2555). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) เรื่อง เชื้อตำเมี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรยุทธ์ มะปะหัง. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วิมลศรี อุประมัย. (2555). นาฏกรรมและการละคร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิณา นิยมสุข. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับ แอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุพัตรา สุโพธิ์พัฒน์. (2562). ทักษะนาฏศิลป์ไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ระบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ที่เน้น ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

10. คำขอบคุณ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล พลพวง อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้ให้ความกรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ ข้อคิดเห็น เสนอแนะทางวิจัยอิสระ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดี ยิ่งตลอดมา ขอกราบขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย พาชอบ ดร.เกียรติศักดิ์ ชารีโคตร และ คุณครูนิรุต์ คำภีรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญที่ได้กรุณาตรวจสอบ แก้ไข ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่างๆ ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ อีกทั้ง ขอขอบคุณผู้อำนวยการสถานศึกษา รองผู้อำนวยการสถานศึกษา ครูผู้สอน และนักเรียน โรงเรียนหนองน้อย ทุกท่าน ตลอดจนกัลยาณมิตรผู้ ซึ่งให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน คอยให้กำลังใจสร้างความอุ่นใจให้กับผู้วิจัยตลอดมา และมีได้กล่าวมา ณ ที่นี้